

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادی روایات به ظاهر متعارض در باب مزاح

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و حدیث، دوره 9، شماره 18 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

محمد صادق نصراللهی - دانشجوی دکتری فرهنگ و ارتباطات دانشگاه امام صادق (ع)

احمدعلی قانع - استادیار دانشکده فرهنگ و ارتباطات دانشگاه امام صادق (ع)

احمد جهانگیر فیض آبادی - دانشجوی کارشناسی ارشد فرهنگ و ارتباطات دانشگاه امام صادق (ع)

خلاصه مقاله:

امروزه، مطالعات علمی فراوانی روی شادی و نشاط به عنوان یکی از فرایندهای جسمی و روانی لازم و ضروری برای زندگی بشر انجام گرفته که بالتبع ضرورت شاد بودن و لزوم شوخی کردن را به عنوان یک عامل اصلی مورد توجه قرار می دهد. مسیله اصلی این مقاله آنست که کنش شوخی کردن، از منظر دین امری پسندیده و توصیه شده است یا مردود و نهی شده اگرچه شوخی به عنوان یک عمل در کتب فقهی به شکل پراکنده و بیشتر ناظر به عوارض آن در مقولات دیگر مورد بحث قرار گرفته، اما کمتر خود به عنوان موضوع بحث مورد توجه بوده است. این غفلت، زمانی بیشتر خودنمایی می کند، که مراجعه به روایات، ما را با تعارض اولیه و ظاهری ادله مواجه می کند. این مقاله، بر آنست که با رویکردی نظام مند و جامع نگری با مراجعه به روایات مزاح، موضع اسلام را نسبت به شوخی کردن مشخص کرده و الگوی نظری شوخی کردن را ترسیم نماید. در مقام جمع بندی، این مقاله، ضمن ترسیم الگوی مذکور، منشا و کارکردهای مثبت شوخی کردن، مصادیق شوخی گناه آلود و زیاده و کژکارکردهای آن دو را مورد بحث قرار داده است.

کلمات کلیدی:

شوخی، مزاح، دعابه، نشاط، خنده، الگوی اسلامی شوخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834273>

